

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2008-711-0022

Dato: 26. november 2008

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 43 - Forslag til Lov om ændring af skatteforvaltningsloven, registreringsafgiftsloven, tonnageskatteoven og lov om skattnedslag for seniorer (Ændringer vedrørende skatte-, vurderings- og motorankenævn m.v.).
Spørgsmålet er stillet efter ønske af Hanne Agersnap (SF).

Hermed sendes i 5 eksemplarer svar på spørgsmål nr. 3 af 18. november 2008.

Kristian Jensen

/ Kaj-Henrik Ludolph

Spørgsmål 3: Vil ministeren genoverveje muligheden for i forbindelse med behandlingen af lovforslaget at medtage et regelsæt, som kan afhjælpe problemerne med de lange sagsbehandlingstider ved vurderingsankenævnene, jf. henvendelser herom fra en række boligselskaber (L 43 – bilag 4), herunder anmodes om en vurdering af forslaget om at indføre en overspringsmulighed ved længerevarende sagsbehandlingstid i vurderingsankenævnene. Hvis ministeren ikke er indstillet på at inddrage denne problemstilling i lovforslaget bedes ministeren oplyse tidsperspektivet for, hvornår der kan ventes en lovændring til løsning af problemet.

Svar: Indledningsvis bemærker jeg, at jeg er bekendt med, at den almindelige vurdering i 2007 har medført en stor sagstilgang til vurderingsankenævnene. Det er dog ikke noget, der kommer fuldstændig bag på SKAT. Det har altid været sådan, at tilgangen af sager til vurderingsankenævnene svinger kraftigt i takt med ejendomsvurderingerne, modsat skatteankenævnene, som har haft en mere jævn sagstilgang.

Det er min forventning, at SKAT vil kunne filtrere en betydelig del af klagesagerne fra. Når der klages til et vurderingsankenævn, sendes sagen således tilbage til SKAT med henblik på, at SKAT får lejlighed til at foretage en ny vurdering af sagen.

SKAT har allerede taget initiativer for imødegå det store antal sager, der trods alt vil skulle behandles af vurderingsankenævnene. SKAT er aktuelt i gang med en omstrukturering af ankenævnsekretariatene, der netop bl.a. har til formål, at det skal være let og fleksibelt at omdirigere sekretariatsbetjeningen til de nævn, der aktuelt har det største behov. Medarbejdere, der normalt bistår skatteankenævn, efteruddannes, så de også kan bistå vurderingsankenævnene.

Endelig bemærker jeg, at det aktuelle lovforslag vil give vurderingsankenævnene en ny mulighed for at opdele sig i besluttende led, på samme måde som skatteankenævnene kan det i dag. Hvis lovforslaget bliver vedtaget som planlagt, kommer det til at gælde allerede fra 1. januar 2009. Det er også en mulighed for at øge sagsbehandlingsskapaciteten i vurderingsankenævnene. Det er dog op til nævnene selv, om de ønsker at benytte muligheden.

Jeg mener derfor, at de bud, som en række boligselskaber og andre har givet på sagsbehandlingstiderne i vurderingsankenævnene – helt op til tre år – er uden for rammerne af, hvad jeg kan forestille mig.

Der er stillet forslag fra en række sider om, at problemet bør afhjælpes ved at indføre en eller flere overspringsregler svarende til dem, der gælder mellem skatteankenævnene eller Landsskatteretten. Enten således, at klagerne efter eget valg helt kan overspringe vurderingsankenævnene og gå direkte til Landsskatteretten, eller således, at klagerne efter et vist antal måneders – f.eks. 3 eller 6 måneders – sagsbehandlingstid ved vurderingsankenævnene kan vælge at gå videre til Landsskatteretten.

Jeg er ikke afvisende over for at indføre overspringsregler som princip, men jeg mener ikke, at det er den forkromede løsning på den nuværende sagsophobning. For mig at se ville man blot flytte en del af problemet til Landsskatteretten og skabe et ekstraordinært behov for tilførsel af personaleresourcer dertil. Det er ikke givet, at der ville blive tale om en kortere samlet sagsbehandlingstid.

Jeg vil ligeledes gerne påpege, at det aktuelle lovforslag ikke har nogle provenumæssige konsekvenser af betydning. Der er således ikke lagt op til forbedringer i omkostningsgodtgørelsesordningen.

Jeg mener ikke, at det er muligt at indføre overspringsregler uden samtidig at indføre omkostningsgodtgørelse ved vurderingsankenævnene. Det er der ikke i dag. Man kan først få omkostningsgodtgørelse i vurderingssager, når man klager til Landsskatteretten som 2. klageinstans.

Der er hidtil ikke nogen, der har undersøgt, i hvor vidt omfang de, der klager til vurderingsankenævnene, benytter sig af professionel bistand. Derfor kan der ikke gives et umiddelbart bud på, hvad det ville koste at indføre omkostningsgodtgørelse ved vurderingsankenævnene, og derfor mener jeg ikke det ville være ansvarlig politik at indføre omkostningsgodtgørelse her og nu.

Det har så været fremført, at jeg jo bare kan indføre overspringsregler uden at ændre på omkostningsgodtgørelsesreglerne. Eller at jeg kan bestemme, at der kun skal være omkostningsgodtgørelse ved Landsskatteretten, når Landsskatteretten er 2. klageinstans. Ingen af delene mener jeg er retssikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Overspringsregler uden ændringer af omkostningsgodtgørelsesreglerne ville betyde, at alle, der brugte professionel rådgivning, helt legitimt ville springe vurderingsankenævnene over i videst muligt omfang, fordi de kunne få omkostningsgodtgørelse ved Landsskatteretten. Det ville give et provenutab, hvis størrelse der ikke er forudsætninger for at skønne over, men som kunne være lige så stort som provenutabet ved at indføre omkostningsgodtgørelse ved vurderingsankenævnene.

Overspringsregler samtidig med en ændring af omkostningsgodtgørelsesreglerne, så de ikke kunne bruges, hvis vurderingsankenævnet blev sprunget over, ville være retssikkerhedsmæssigt betænkeligt og ville blive opfattet som helt urimeligt af klagerne. De ville ikke kunne acceptere, at de, hvis sag tilfældigvis lå øverst i bunken hos vurderingsankenævnene, kunne få omkostningsgodtgørelse ved Landsskatteretten, mens de, der benyttede sig af den nye overspringsregel ikke kunne få noget.

Samlet set fastholder jeg, at jeg gerne vil se på mulighederne for at indføre overspringsregler, men at det ikke haster så meget, som der gives udtryk for. Som jeg tidligere har nævnt, også i Folketingssalen, er spørgsmålet om den fremtidige administration af ejendomsvurderingsområdet i øjeblikket genstand for en bredere overvejelse. Jeg mener, at spørgsmålet om overspringsregler hører naturligt hjemme i denne sammenhæng. Jeg forventer, at et samlet lovforslag om ejendomsvurderingsrådets fremtid vil kunne fremsættes senest i 2010.